

(א) מעשה ברכת המזון שהי' בחסיד א' לפני הרב הגאון המקובל אלקי קדוש יאמר לו מויה מאיר מרגליות זצ"ל אבד"ק לבוב בעהמח"ס מאיר נתיבים.

הנה חסיד אחד מתלמידיו שהי' מתנהג בחסידות וביראת ה' כל הימים ועושה צדקה כפי כחו והי' לו צער גדול שלא הי' זוכה לגדל בניו שכל הבנים הנולדים לו לא ישמח בהם וימותו בקטנותם ר"ל ומאד גדל צערו ע"ז ולא הניח דבר רפואות וסגולות וקמיעות שלא עשה ולא הועיל לו כלום. יום אחד הי' נוסע לרבו הקדוש רבינו בעל מאיר נתיבים זצ"ל והסתכל בו הרב ויראהו סר וזעף שאל לו הרב למה פניך זועפות וענה החסיד וא"ל אדוני מורי ורבי מה אענה ומה אומר גודל צרתי ומולי הרע מה שלא אירע לבן גילי שיודע לפני אדמו"ר שמכל הבנים שילדה לי אשתי לא ישיגו להיות חיים שמונה ימים שלימים והם מתים ולא ידעתי מה לעשות לא אוכל עוד לסבול הצער הגדול אשר יקרה לי. והיום באתי לפני אדמו"ר להתחנן לפני השי"ת להתפלל עלי ויתן לי איזה תרופה ועצה טובה כדי שיחיו בני ויוציא זאת הדאגה מלבי באותו שעה שאל לו הרב מה מעשיך והנהגותיך בזה העולם וסיפר לו כל מעשיו וענייניו והנהגתו בעבודת השי"ת ומצותיו כל הימים. וראה הרב איך דרכיו מתוקנים ביראת ה' והכל לש"ש. ונשאר הרב בהול במחשבתו לידע מה הוא הגורם להחסיד הנ"ל העונש הזה :

ואחר עבור זמן כמו שעה אחת והוא יושב ודומם במחשבותיו הטהורים לבוא אל האמת על מה זה ולמה באו להחסיד מקרים כאלה. וגם אותו החסיד יושב כנגדו באימה וביראה ומצפה ומחכה לתשובה. ובתוך כך שאל הרב להחסיד הנ"ל הודיעני כיצד הנהגתך בשעת אכילתך ובשעת ברכת המזון ענה האיש וא"ל

(א) מעשה ברכת המזון שהי' בחסיד א' [אחד] לפני הרב הגאון המקובל אלקי קדוש יאמר לו מויה [מורנו ורבונו הרב] מאיר מרגליות זצ"ל אבד"ק [אב בית דין קהילה] לבוב בעהמח"ס [בעל המחבר ספר] מאיר נתיבים.

הנה חסיד אחד מתלמידיו שהי' מתנהג בחסידות וביראת ה' כל הימים ועושה צדקה כפי כחו והי' לו צער גדול שלא הי' זוכה לגדל בניו, שכל הבנים הנולדים לו לא ישמח בהם וימותו בקטנותם ר"ל [רחמנא לצלן]. ומאד גדל צערו ע"ז [על זה] ולא הניח דבר רפואות וסגולות וקמיעות שלא עשה ולא הועיל לו כלום. יום אחד הי' נוסע לרבו הקדוש רבינו בעל מאיר נתיבים זצ"ל, והסתכל בו הרב ויראהו סר וזעף. שאל לו הרב: "למה פניך זועפות?" וענה החסיד וא"ל [ואמר לו]: "אדוני, מורי ורבי, מה אענה ומה אומר גודל צרתי ומולי הרע מה שלא אירע לבן גילי שיודע לפני אדמו"ר שמכל הבנים שילדה לי אשתי לא ישיגו להיות חיים שמונה ימים שלימים, והם מתים, ולא ידעתי מה לעשות. לא אוכל עוד

לסבול הצער הגדול אשר יקרה לי. והיום באתי לפני אדמו"ר להתחנן לפני השי"ת להתפלל עלי. ייתן לי איזה תרופה ועצה טובה כדי שיחיו בני ויוציא זאת הדאגה מלבי." באותו שעה שאל לו הרב: "מה מעשיך והנהגותיך בזה העולם?" וסיפר לו כל מעשיו וענייניו והנהגתו בעבודת [בעבודת] השי"ת ומצותיו כל הימים. וראה הרב איך דרכיו מתוקנים ביראת ה' והכל לש"ש [לשם שמים]. ונשאר הרב בהול במחשבתו לידע מה הוא הגורם להחסיד הנ"ל העונש הזה :

ואחר עבור זמן כמו שעה אחת והוא יושב ודומם במחשבותיו הטהורים לבוא אל האמת על מה זה ולמה באו להחסיד מקרים כאלה. וגם אותו החסיד יושב כנגדו באימה וביראה ומצפה ומחכה לתשובה. ובתוך כך שאל הרב להחסיד הנ"ל: "תודיעני כיצד הנהגתך בשעת אכילתך ובשעת ברכת המזון." ענה האיש וא"ל [ואמר לו]:

"תדע אשר איזה פעמים בימי הקיץ שאני נכנס לבית עיף ויגע מרוב חמימות אני פושט בגדי העליונים כדי להתקרר מעט ובין כך יבא עת האוכל ביום או בלילה. ואני יושב לאכול כך בבגדי התחתונים לבד בלתי המלבושים העליונים, היינו הבגד העליון אשר אלך החוצה, וכשאגמר סעודתי אני מברך ברכת המזון בזה האופן." באותו שעה א"ל [אמר לו] הרב: "אכן נודע הדבר שזהו סיבת מיתת בניך. ובכן אם תשמע לעצתי תקבל עליך שמהיום והלאה לא תוסיף עוד לעשות כזאת ולעולם הזהר כשתשב על שולחןך ללבוש כל בגדיך ותברך ברהמ"ז [ברכת המזון] מעוטף בבגדיך באימה וביראה: זה השלחן אשר לפני ד'. ואני ערב לך שמהיום והלאה תזכה שיחיו בניך הנולדים לך ותשמח בהם." וכן הי' שקבל עליו לעשות כמו שצוהו הרב וכן הי' וזכהו השי"ת לבנים זכרים חיים וקיימים וגדלם בכ"ט [בכל טוב] וראה דור ישרים יבורך ע"כ [עד כאן] המעשה:

המורם מזה המעשה כמה חמור עון המברך בלא עיטוף בגדיו, אלא ערום וערי' כמו

תדע אשר איזה פעמים בימי הקיץ שאני נכנס לבית עיף ויגע מרוב חמימות אני פושט בגדי העליונים כדי להתקרר מעט ובין כך יבא עת האוכל ביום או בלילה. ואני יושב לאכול כך בבגדי התחתונים לבד בלתי המלבושים העליונים היינו הבגד העליון אשר אלך החוצה וכשאגמר סעודתי אני מברך ברכת המזון בזה האופן. באותו שעה א"ל הרב אכן נודע הדבר שזהו סיבת מיתת בניך ובכן אם תשמע לעצתי תקבל עליך שמהיום והלאה לא תוסיף עוד לעשות כזאת ולעולם הזהר כשתשב על שולחןך ללבוש כל בגדיך ותברך ברהמ"ז מעוטף בבגדיך באימה וביראה זה השלחן אשר לפני ד'. ואני ערב לך שמהיום והלאה תזכה שיחיו בניך הנולדים לך ותשמח בהם. וכן הי' שקבל עליו לעשות כמו שצוהו הרב וכן הי' וזכהו השי"ת לבנים זכרים חיים וקיימים וגדלם בכ"ט וראה דור ישרים יבורך ע"כ המעשה:

המורם מזה המעשה כמה חמור עון המברך בלא עיטוף בגדיו. אלא ערום וערי' כמו שיושב לצחק בקוביא. וארכבותיו דא לדא נקשן רוכבות זו על זו ומברך בלי כונה כמצות אנשים מלומדה בהרגל פיו דוקא מבלי יבחין מה שמוציא מפיו. אוי לה לאותה בושח מה יענה לפני שוכן רומה שבעת אוכלו יושב כלביו לטרופ טרף למלא בטנו ולא יתן אל לבו מי הוא הזן אותו להטריפו לחם חוקו כדי לברכו ולהודות לו על גמולו הטוב שאלמלא שפעת מ"ד הטוב אין ביד האדם להרויח אפי' כחוט השערה ולא עוד אלא כי ענש יענש והוא לא ידע כי בנפשו הוא ובאים לו חולאים רעים או מיתת בנים או עניות ר"ל והכל הוא מטיל אותו במקרה וכמו שראינו בהאיש הזה שהי' שלם ביראת ה' שלא נמצא בו אלא טעות זה שלא במתכוין ונענש במיתת בנים ר"ל. וכשתיקו מעוותו ה' רחם עליו ומלא רצונו וזכה לבנים לחיים בן יזכנו האי להיות יראתו המיד על פנינו בכל עת ובכל רגע בשכבינו ובקומינו אמן כ"ר:

שיושב לצחק בקוביא. וארכבותיו דא לדא נקשן רוכבות זו על זו ומברך בלי כונה כמצות אנשים מלומדה בהרגל פיו דוקא מבלי יבחין מה שמוציא מפיו. אוי לה לאותה בושח מה יענה לפני שוכן רומה שבעת אוכלו יושב כלביו לטרופ טרף למלא בטנו ולא יתן אל לבו מי הוא הזן אותו להטריפו לחם חוקו כדי לברכו ולהודות לו על גמולו הטוב שאלמלא שפעת(?) מ"ד [מגן דוד?] הטוב אין ביד האדם להרויח אפי' כחוט השערה ולא עוד אלא כי ענש יענש והוא לא ידע כי בנפשו הוא ובאים לו חולאים רעים או מיתת בנים או עניות ר"ל [רחמנא לצלן] והכל הוא מטיל אותו במקרה, וכמו שראינו בהאיש הזה שהי' שלם ביראת ה' שלא נמצא בו אלא טעות זה שלא במתכוין ונענש במיתת בנים ר"ל [רחמנא לצלן]. וכשתיקו מעוותו, ה' רחם עליו ומלא רצונו וזכה לבנים לחיים. כן יזכנו האי להיות יראתו תמיד על פנינו ככל עת ובכל רגע בשכבינו ובקומינו אמן כ"ר [כן יהי רצון]